

Mladá fronta

Láská jako z filmu

Ale z lásky nebeské nebo z Nevěsty na útěku?

VICTORIA VAN TIEMOVÁ

Mladá fronta

Láska
jako
z filmu

VICTORIA VAN TIEMOVÁ

Přeložila Jana Mandelíková

Copyright © 2014 by Victoria Van Tiem

Translation © Jana Mandelíková, 2015

Mému manželovi M., pro mě budeš vždycky hlavním hrdinou, a našim dvěma báječným klukům, Kirklenovi a Garrettovi – vaše neutuchající podpora a povzbuzování jsou vskutku úžasné.

Pro AJ, ženu, která žije naplno, čímž vyvolává to nejlepší v každém kolem sebe. Vnášíš hollywoodské kouzlo do každodenního života, já tě budu vždycky obdivovat a nepřestaneš mě inspirovat.

1.

Koketní a úspěšná skorotřícitka

Když mi bylo devět, vyhodila jsem svou mámu. Prostě jsem jasně červenou fixou napsala: „Končíš.“ A přikreslila jsem smějící se kopretinu a žábu.

No dobře, ta kytka vyhazovala tu žabu a bylo to napsané v bublině nad její hlavou. Ale kdybyste se podívali hodně zblízka, všimli byste si, že žába má na krku mámin oblíbený náhrdelník.

To byl můj satirický debut.

Smutné na tom bylo, že mámu to vůbec netrklo. Přihodila obrázek do šuplíku v kuchyni ke všem ostatním kresbám: k tučňákovi, kterého jsem načrtla podle fotky, ke kočce, kterou jsem pilovala k dokonalosti několik dní, dokonce k motýlovi, ke kterému moje učitelka na výtvarku připsala: „Nádherné, má opravdu talent!“

Dnes se ale nemusím bát, že by to máma přešla. Jiskřivý diamant na mém levém prsteníčku se postará o všechno. Bradley je dokonalý úlovek. Světlovlasý, svalnatý, kultivovaný a chce si mě vzít. Stanu se paní Kensington Connorsovou. Tají se mi dech, když na to jen pomyslím.

Tak proč jsem tak nervózní? Bradley si všimne, že obdivuju prsten, povzbudivě se na mě usměje, chytí mě za ruku a otevře vstupní dveře. Ví, jak moc mě moje rodina znervózňuje a jak moc se těším, že jim konečně ukážu prsten a začnu plánovat svatbu.

Vejdeme do kuchyně, kde se otáčí máma s Ren. Do nosu mě okamžitě udeří vůně přeslazeného pečiva. Snažím se ignorovat

povědomé sevření žaludku. Namísto sebevědomé devěťadvacítky jsem zase třináctiletá holka, která zoufale touží po uznání.

„Ahoj,“ řeknu a nervózně se usměju. Bradley políbí mámu na tvář a zamává Ren. Rychle mrkne směrem ke mně a zamíří do obýváku, kde sedí táta s mým bratrem Graysonem a diskutují o zdravotnictví tak nahlas, že útržky konverzace doléhají až sem.

Máma odloží mísu s těstem a otře si ruce do zástěry. „Tady ji máme! Vždyť už ji skoro vůbec nevidíme, vid', Ren?“ Pronese to stylem, jako bych tady byla na návštěvě, a ne jako bych tu vyrostla. Natáhne ke mně ruce, aby mě objala.

„Ahoj mami.“ Krátce mě k sobě přivine. Všimnu si, že má na sobě jednu ze svých ležérních pouzdrových šatů ve stylu Jackie Onassisové a přes ně stylovou zástěru. Ren má... *no teda*, má na sobě v podstatě totéž. Vypadají jako matka s dcerou – dvojčata. Pocítím osten žárlivosti. Chce se mi vykřiknout: *Sežeň si vlastní mámu!* Jenže vím, že o mámu přišla, když byla malá, a měla bych mít pochopení.

„Ahoj, Kensington, vypadáš dobře,“ usměje se Ren krátce. Žádné objetí. Očima přejede mou zbrusu novou kabelku značky Coach. Tu, na kterou jsem si šetřila. „Všimla jsem si, že se už prodávají. Mají je snad všichni. Já mám vyhlédnutou novou kabelku od Burberry.“

Usměju se a přikývnu: ano, souhlasím, stále má navrch.

„Tak ukaž. Ať se podíváme,“ řekne máma a mávne k mé ruce.

Cítím, jak se mi hrud' dme pýchou; na obzoru je jedna malá výhra pro tým Kenzi. Ano, je to smutné, ale vedu si statistiku. Zatím se mi ještě nikdy nepodařilo vyhrát. Celkové skóre vypadá asi takhle:

Tým Ren: dvě stě sedmdesát pět.

Tým máma a táta: přestala jsem počítat.

Tým Grayson: přesně čtyřicet pět. Ačkoli co jsem s Bradleym, už mě tak nekritizuje.

Tým Kenzi: čtyři. A to včetně dneška.

Čtyři výhry za celý život, jinak končím vždycky v závěsu. Při školní slavnosti jsem byla mezi vybranými studenty, ale nebyla jsem královnou. Absolvovala jsem v první desítce ze třídy, ale neměla jsem projev coby zástupce studentů jako Grayson. Jsem kreativní ředitelkou v přední reklamní agentuře, ale není to seriózní profese jako medicína. Táta, Grayson i Ren jsou lékaři.

Moje první opravdové vítězství bylo, když jsem přivedla Bradleyho domů, aby se se všemi seznámil. Zbožňují ho. Ve skutečnosti zapadá do naší rodiny rádoby Kennedyů mnohem líp než já. Druhý zásah byl, když jsme spolu vydrželi déle než rok. Třetí, když jsme se s Bradleyem minulý týden zasnoubili. A tenhle obří prsten představuje zaručenou výhru, takže skóruju počtvrté.

Natáhnu ruku tak, aby na něj dopadlo světlo z kuchyňského okna, odrazilo se a prsten se dokonale zatřpytil.

Ren si přitáhne mou ruku blíž, aby si ho lépe prohlédla. „Ach! To je nádhera, Kensington. Bradley je na tebe až moc hodný.“

Ve skutečnosti chce říct, že Bradley je *pro mě* až moc *dobrý*. A právě v téhle vteřině jsem hrdá na to, že si Bradley může dovolit tak kvalitní kousek a že má tak vybraný vkus. Nevadí, že prsten není podle mého vkusu. Je od Tiffanyho, je obrovský a je to trefa do černého.

Ren ucukne. „Ech, ale vážně by sis měla nechat udělat nehty. Veškerá pozornost se teď upíná na tvoji ruku, takže je škoda zkazit dojem neupravenou kůžičkou. Už kvůli Bradleymu.“

Cink. Tým Ren: dvě stě sedmdesát šest.

Zaloví v kabelce, vytáhne vizitku a podá mi ji. „Tumáš, zavolej tam a chtěj Cindy. Je super.“

„No jo, zrovna jsme u ní byly na dámské jízdě, vidíš?“ Máma mi podrží před očima růžově nalakované nehty a zatřepe prsty. Všimnu si, že Ren má úplně stejný odstín bledě růžové.

Dámská jízda. Beze mě.

Obdivně si je prohlédnu a usměju se. „Jsou bezvadné. Určitě se jí ozvu. Tak co říkáš, mami? Bradley se vytáhl, že jo?“ zeptám se v naději, že si připíšu plus. Víím, že je to ubohé.

„No jistě, zlatíčko. Bradley se opravdu ukázal,“ usměje se máma, nasměruje Ren, aby přinesla z lednice borůvky, a věnuje se dál přípravě těsta.

„Mužu nějak pomoci?“ zeptám se, protože si připadám trochu mimo. „Mohla bych třeba prostřít stůl nebo začít nosit jídlo...“

„Ne, máme to vypilovaný, že ano, maminko Shawová?“ nakrčí Ren nos směrem k mámě.

Chvilí tam postávám a nervózně si pohrávám s prstenem. Tak to bychom měli. První kolo nedělního brunche rodiny Shawových je oficiálně ukončeno. Určitě budeme o plánech na svatbu mluvit u oběda. Jasně že ano. Ani náhodou nepřipustím, aby se *tohle* uklidilo do šuplíku.

Proč jsem si nedošla na manikúru?

Pomalu vyjdu po schodech nahoru a zamířím do svého bývalého pokoje, který máma nechala z gruntu přestavět a má v něm teď svůj ateliér pro scrapbooking. Nechala si vyrobit obrovský čtvercový pracovní stůl jako z obchodu Pottery Barn, jenomže tenhle je jak na steroidech, má milion šuplíků a přihrádek a všechny jsou plné různých nalepovacích písmen a dekorací. Jediný kousek mě, který v místnosti zbyl, teď sídlí ve skříni v horní polici v látkové krabici na zip s nápisem *Kensington*.

Povzdechnu si, vylovím telefon a kliknu na ikonu Facebooku. Často se koukám do telefonu, abych viděla, co kdo dělá. Pak to porovnávám s tím, co dělám já, nebo co nedělám, a pak musím přemýšlet nad tím, co bych měla dělat. Problém je... že stejně nakonec nedělám nic jinak. Jenom tak plýtvám hodinami svého života.

Protože jsme našim rodinám řekli o zasnoubení jen po telefonu, čekám s oficiálním oznámením až po dnešku. A to mě ničí.

Dvě nové žádosti o přidání mezi přátele. Kliknu na ikonu a přijmu první žádost od dívky, kterou znám z posilovny. Druhá mi vyrazí dech. *To není možné*. Podívám se na telefon zblízka a zírám na malinkou ikonu s fotkou. Sevře se mi hrud'. To nemůže být pravda. Proboha. *Ale je to tak*.

Je to Shane.

Shane Bennett.

Tentýž Shane, který mi kdysi zlomil srdce, poté co jsme spolu čtyři roky chodili. A teď chce být můj přítel?

To jako vážně?

Vzedme se ve mně vlna emocí. Ale žádné slzy. Slz jsem kvůli němu už prolila dost; stovky, možná tisíce slz. To, co teď cítím, jsou jen dozvuky bolesti, které se vynoří, kdykoliv narazím na nějakou zmínku o něm. Malá ozvěna toho, co bylo kdysi.

Přistěhoval se z Anglie sem na Středozápad ke svým prarodičům. Chodil tady na střední školu a pak si to protáhl až na vysokou. Tam jsme se potkali. Už si nepamatuju, proč jsme se spolu dali do řeči, ale začali jsme spolu mluvit a už nepřestali. Byli jsme pořád spolu. Byl sebejistý a měl rozčuchané vlasy. Zbožňovala jsem jeho vlasy.

Byla to moje první opravdová láska. Moje první opravdu zložené srdce. Moje opravdu první všechno.

Pohlédnu do skříně na krabici s nápisem Kensington. Měla by být vlastně nadepsaná *Kensington a Shane*. Uvnitř je bezpečně uložený každičkový lístek, který jsme si kdy poslali, a všechny naše vzpomínky. Přeju ke skříní, stoupnu si na špičky a popostrkávám krabici tak dlouho, až ji dokážu pevně zachytit a sundat. Je v ní jedna fotografie, kterou nutně potřebuju vidět. Stávala v rámečku vedle mé postele; tak si ho pamatuju.

Položím krabici na pracovní stůl a pomalu rozepnu zip na víku, jako by vzpomínky, které jsem dovnitř uložila, mohly nějak uniknout.

Prohrabuju se obsahem krabice a pátrám po fotografii. Lístky jsou poskládané na sobě a převázané provázkem. Froté potítko tu leží volně. Přiložím ho k nosu a nadechnu se. Jeho vůně už dávno vyvanula, ale vzpomínka na to, jak jsem si ho brala na spaní, nikoliv. Odložím ho a probírám se fotkami.

Když ji spatřím, semknu rty do úzké linky. Shane se opírá o zed', má ohrnutý límec a v ruce drží blok. Tohle je ta tvář, které

jsem přála dobrou noc, která mě každé ráno vítala a která mi tak dlouho chyběla.

Prohlédnu si starou fotografii a obrázek na jeho facebookovém profilu a porovnám je. Tytéž vlnité tmavé vlasy. Tytéž medově hnědé oči. Tentýž Shane.

Je starší. Ale rozhodně je to on.

Zhluboka vydechnu. Proč mi neřekl, že to všechno byla lež? Uvěřila bych mu. Chtěla jsem, aby vše zůstalo při starém. Chtěla jsem ho. Ale on neřekl nic, jenom že je mu to líto. A že to není něco, co by dokázal vysvětlit, protože –

„Kenzi?“ To je moje teta Greta.

„Tady jsem,“ odpovím, hodím fotku zpátky do krabice a přiklopím víko. Rychle zapnu zip a zastrčím ji zase nahoru do poličky.

„Myslela jsem si, že tě najdu tady. Jídlo je už připravené.“

Má na sobě tmavé džíny a volnou bílou tuniku. Tyrkysový náhrdelník zvýrazňuje její modré oči a tluče se s červenými, nedávno obarvenými vlasy.

„Máš hezký vlasy,“ usměju se a rychle vypnu telefon.

Teta Greta pohodí kudrnami, které jí padají na ramena. „Tvoji mámě se hrozně nelíbí. Říká, že moc upoutávají pozornost.“

Pozvednu obočí. „Není to účel?“

Vřele a od plic se zasměje. „Je to bonus.“

Nejsem si jistá, jestli je bonus to, že to šťve mámu, nebo to, že přitahují pozornost. Nejspíš obojí. Teta Greta je považovaná za černou ovci rodiny, je nekonvenční, protože je jí jedno, co si kdo myslí. Na žebříčku Shawovic rodiny je ještě o stupínek níž než já; je ta, které to nikdy nevyjde, ale aspoň se snaží.

Přitáhne si mou ruku, aby si s obdivem prohlédla prsten, a hvízdne. „No teda. To muselo stát majlant. Co říkala Renson?“

Teta Greta je jediný člověk, který zná mou přezdívku pro dokonalé duo Ren a Graysona. Zakřením se, ale potlačím smích.

Usměje se. „Věř mi, až ji příště potkáš, bude mít na svém prstýnku přidané další kamínky.“ Pustí mou ruku a pokyne ke dveřím. „Pojď, ať může ten mejdan začít.“

Následuju ji a vylovím opět telefon. Pořád netuším, proč mě chce Shane kontaktovat, po tolika letech. *Moment.* Žádost o přidání mezi přátele je pryč.

Kde je ta žádost?

Žaludek se mi sevře. Poklepu na aplikaci, aby se otevřel můj profil, a nevěřím svým očím: „Kenzi Shawová se teď přátelí se Shanem Bennettem a jednou další osobou.“ Cože?

Poslední objev tety Greta se jmenuje Finley. Zdá se být milý, ale neobtěžuju se tím, abych ho poznala blíž, protože na příštím brunchi už zase nebude. Až příliš se zajímá o Ren, která se snaží zdvořile ignorovat neustálý proud otázek týkající se jejího původu.

„Ren je z Chicaga, Fine,“ pronese teta Greta s tvrdým pohledem, který říká: už dost.

„Tak jak se k tobě chovají v nemocnici, Graysone? Mohl jsi použít to 3D zobrazení při torakoskopii?“ zeptá se táta a přelije si vajíčka pálivou omáčkou.

Grayson chvíli drží prázdnou sklenici ve vzduchu. „Víš co, minulý týden se mi to povedlo. Je to efektivní nástroj. Hodlám navrhnout radě, abychom do toho zainvestovali.“

„To je dobré,“ odvětlí táta a podává Ren párečky v těstíčku. „Něco vzrušujícího na poli pediatrie?“ zeptá se jí a po chvílce vrátí talíř zase zpátky.

„No, ano, když pracuješ s dětmi, vždycky se přihodí něco zajímavého,“ odvětlí Ren s úsměvem.

Táta přikývne, sní pár soust a obrátí se na Finleyho. „Nuže, Finley, čím se zabýváte vy?“

Bradley si nabere na talíř další dva párky a zamítavě mávne na mámu, která se mu pokusí přidat pár lívanců.

„Bradley nejí sacharidy, mami,“ připomenu jí.

Finley se narovná a odkašle si. „No, zabývám se obchodem. Teď to jsou telefony. Vždycky jsem pracoval někde v prodeji.“

„To je dobré,“ odpoví táta. „Bradley pracuje ve městě jako obchodní ředitel v Safii, největší reklamní agentuře v Indianapolis.

Stará se o všechny moje mediální záležitosti.“ Táta vlastní kosmetickou kliniku tady ve Village, kde si můžete nechat udělat botox, zvětšit rty nebo mít konzultaci s plastickým chirurgem, vše pod jednou střechou. Vůbec nerozumím tomu, proč jsou on i máma tak pyšní na Bradleyho a na jeho postavení, zatímco mou pozici kreativní ředitelky považují za nedůležitou. Pracujeme přitom oba ve stejné agentuře a oba máme titul.

Bradley přikývne a mávne vidličkou. „To mi připomíná, že mám pár čísel pro odpolední reklamní masáž na Kanálu 6, jak jsme o tom mluvili.“

Čekám, až Bradley dopovídá o tom, kdy se koukají na televizi ženy v domácnosti s 2,3 dítěte na soukromých školách a šesticiferným disponibilním příjmem. Navenek se usmívám a přikyvují, ale uvnitř celá hořím vzrušením a nemůžu se dočkat, až začneme probírat naše svatební plány.

Teta Greta na mě mrkne a přeruší Bradleyho sáhodlouhý proslav. „Kensington, už jste si stanovili nějaké datum?“

Všechny zraky se upřou na mě. Jenom zářím. To je moje chvíle. Už je to *tady*. Žaludek mi poskočí.

Bradley mě vezme za ruku a vroucně se usměje. „Zatím nemáme žádné pevné plány, ale co třeba na jaře? Co myslíš?“

„Snad ano,“ rozzářím se při té představě. „Jaro by mohlo být opravdu hezké...“

„Ách! Už to nevydržím. Hádejte, co dalšího tu ještě bude na jaře?“ vyhrkne Ren. Její hlas nezvykle překypuje nadšením. „Miminko! Čekáme dítě!“

„Ach! Proboha!“ vypískne máma a už běží kolem stolu. Pažemi sevře Ren i Graysona do nemotorného objetí. „Ona je těhotná! Bude ze mě babička Shawová!“

Všichni výskají a tleskají. Je to jako v Las Vegas u hracích automatů.

Cink. Cink. Cink. Cink. Tým Ren: dvě stě sedmdesát sedm. Ne, tři sta! Pět set! Nedá se to ani spočítat. Zpropadeně, vyhrála celý jackpot!

Táta se nemůže vzpamatovat z toho, že bude dědeček. Grayson vysvětluje, jak nemohou odkládat děti donekonečna, zvlášť když je Ren už dvacet devět a tak. Teda, proboha, vždyť jí už je skoro třicet. Dokonce i Finley potřásá mému tátovi rukou a gratuluje mu. Máma zaječí, že já taky nemám času nazbyt a že bych se měla s Bradleyem rychle vzít, aby se věci pohnuly.

Teta Greta na mě pohlédne s výrazem říkajícím: já vím, zlatíčko. Přinutím se pousmát, abych jí ukázala, že o nic nejde. Jasně že z nich mám radost.

Dítě.

To je jackpot.

Ještě mi není třicet, takže mám pořád čas.

Pohlédnu na svůj zasnubní prsten a představím si nový nápis „Končíš“, vyvedený tlustým červeným fixem. Tentokrát je určený mé švagrové. A žádné kytky nebo žáby.

Už má dítě.

O svatbě jsme se vůbec nebavili.

Hodím tašku na kuchyňskou linku, stáhnou ze sebe kabát a zamířím do lednice pro víno. Byl to dlouhý den. Místo toho, abych se cítila vzrušená a šťastná, jsem úplně vyčerpaná. Myšlenky na dnešní nedělní brunch rodiny Shawových, Shaneovo náhlé znovuoobjevení a Reninu velkou novinu mi víří v mysli, až se mi z toho točí hlava.

Lahev vína je otevřená a vychlazená, tak si naliju sklenku. Bradley má radši kvalitní víno, ale zásobuje mě méně nákladným sladkým vínem, protože ví, že ho mám ráda. Usrknu a opřu se o linku. Nechám směs s ovocným podtónem, aby rozpustila knedlík, který se mi usadil v hrdle.

Dítě je velká novina. Je to přece první vnouče. Až se máma vzpamatuje z prvotního šoku, určitě se mnou bude chtít probrat svatbu a pomůže mi se všemi detaily. Jasně že ano. Jsem její jediná dcera a je potřeba toho tolik zařídit: najít šaty, vybrat místo – ještě nemáme ani datum.

Prsten se jí opravdu líbil.

Natáhnu ruku a pokochám se jím. Komu by se nelíbil? Třpytí se a vyzářují z něj všechny čtyři zásadní vlastnosti: čistota, řez, konzistence a karáty. A asi bych měla přidat ještě jednu: nerozum. Protože *mně* se nelíbí.

Teda, chci říct, že se mi líbí – jenomže to prostě není prsten, který bych si vybrala já. Je tradiční a opravdu velký. Možná až příliš velký. Koutky se mi zvednou do úsměvu, protože Bradley říká, že já za to stojím.

Na prstenu stejně nezáleží, je krásný a já jsem šťastná. Budu se vdávat a zase budu o krok blíž k založení rodiny. Bradley chce hodně dětí, celý fotbalový tým. Já se spokojím s jedním. Možná se dvěma.

Minimálně s jednou holčičkou.

Zírám do prázdna a představuju si hodiny baletu a taneční vystoupení. Mohla bych pomáhat ve škole a připravovat kostýmy. Jednou jsem panence vyrobila baletní sukénku ze spodničky z jednéh mých šatů. Vzpomínám si, jak máma vyváděla, protože to byly šaty od nějakého nóbl návrháře. To by mě zajímalo, jestli se moje dcera narodí s vlásky? Bradley byl plešatý a já měla pár vlasů, na které se stěží dala připnout mašle. Máma mi ji musela na hlavu přilepit.

Ren bude mít nejspíš holku.

To je v pořádku. Jsem další na řadě. Mám čas.

Dopiju víno a hned si naleju další sklenku. Tohle dělám po každém nedělním brunchi rodiny Shawových. Mučím se tím, že si v hlavě přepočítávám skóre, abych viděla, jak se vyrovnávám s očekáváními své rodiny. Nikdy nevyhraju. Nevím, proč jsem si myslela, že by to dneska mohlo dopadnout jinak.

Ještě jeden dlouhý doušek, abych se obrnila, pak přejdu ke stolu, posadím se a přihlásím se na Facebook.

Odolávala jsem celých patnáct minut.

Srdce mi bije trochu rychleji, když do vyhledávacího okna píšu „Shane Bennett“. Když se na mém seznamu přátel objeví

jeho obličej, zašimrají mě malé jiskřičky vzrušení. Úplně dospělý. *Ale dospěl opravdu?* Shane míval velké plány, ale chyběla mu schopnost dotáhnout věci do konce. Skoro ani nechodil do školy. Dokonce jsem dost úkolů dělala za něj.

Usrknou další doušek a prohlédnu si pečlivě jeho fotografii. Má stále vlnité, rozčuchané vlasy, jen jsou kratší. Na tváři má lehké strniště. Je tu i náznak úsměvu.

Bože, pořád je nádherný. To mě dost žere.

Ďábelský plán, který jsem zosnovala, spočívá v tom, že vyvěším několik fotek svého megaprstenu, několik náhodných postů o tom, jak jsem báječně šťastná a úspěšná, a pak, po pár dnech – musím se ujistit, že bude mít dost času na to, aby si všechno prohlédl – ho vymažu.

Znovu.

Navždycky.

Sbohem.

Odfouknu uvolněný pramínek vlasů z obličeje. Tonya, což je holka, se kterou jsme se oba znali a která teď se mnou pracuje, byla ta, která přišla na to, že mě podvedl. Nechtěla jsem tomu uvěřit, ale když jsem se ho na to zeptala, jeho obličej udělal tu zvláštní věc, kdy výraz neodpovídá slovům, a hned mi to bylo jasné. Cítila jsem to.

Když se mi to později pokoušel vysvětlit, nechtěla jsem nic slyšet. Pak odjel do Anglie pracovat se svým tátou a já tu zůstala sama. A byl konec.

S námi byl konec.

Povzdechnu si. Už dost. Odhlašuju se a převléknu se.

Hlavu mám plnou miminek a Shanea Bennetta. Musím se trochu zklidnit. Zítra mě v práci čeká velká prezentace. Bradley chce, abychom si dobře odpočinuli a dobře se připravili. Ale já neodpočívám, ani dobře, ani jinak.

Zavrtám se do polštáře a přitáhnou si přikrývku. Kdyby tu byl Bradley, aspoň by mě zahřál. Je jako moje osobní topení a já mám pořád studené nohy. Měla jsem ho nechat, aby tu přespál, ale

řekla jsem mu, že se necítím dobře. Vážně se necítím dobře. Srdce mám až v žaludku.

Ve filmu *Přes noc třicítkou* si Jenna, postava, kterou hraje Jennifer Garnerová, přeje, aby jí bylo třicet, a s pomocí prášku snů se vzbudí a zjistí, že jí je opravdu třicet a její život je přesně takový, jaký si přála. Dokud se neponoří do hloubky a nepřijde na to, za jakou cenu. Ale dostane druhou šanci.

Kde mám svou druhou šanci já?

Je mi skoro třicet a můj život je... *jaký*? Všechno je tak, jak má být, ale pořád to není dost dobré. Já nejsem dost dobrá. Zírám do stropu a potlačuju slzy. Dnešek měl být jeden z těch neobvyčejných dnů, na které nikdy nezapomenete. Taková ta velká, dojemná scéna, jakou vidíte ve filmech. Jak tatínek nemůže uvěřit, že se jeho malá holčička bude vdávat, a maminka uroní slzy štěstí.

Místo toho jsem v slzách já a moje slavná chvíle skončila ve střížně na zemi.

2.

Láska bez výstrahy

Sedím na parkovišti před kanceláří a zběžně projíždím Facebook. Shane nemá žádný nový update. Přidal si mě mezi přátele, takže dívání se je povoleno. Máma a Ren ale mají nový status. Na Renině stojí: *Dítě na palubě*, a pod tím moře gratulací a lajků. U mámy je: *Tady Patrice Shawová. Nemůžu se dočkat, až budu babičkou!*

Ani zmínka o mém zasnoubení. Ne že já bych to oznámila, ale stejně.

Zhluboka se nadechnu, potlačím pocity, které se prodírají na povrch, a napíšu: „Gratuluji, Ren a Grayson.“ To vyjadřuje, že jsem šťastná, a taky mou účast. I když se toho vlastně neúčastním... ale *mám* z nich radost.

Vypnu displej, hodím telefon do tašky a vyrazím do kanceláře, abych se připravila na svůj výkon. To velké jednání se týká trendy restaurace Carriage House, která se snaží přilákat randící dvojice o víkendech. Je součástí větší společnosti a Clive, náš ředitel, chce dostat všechno.

Slíbil mi, že když se mi tu zakázku podaří získat, dostanu prémii. Peníze navíc bychom mohli použít na svatbu, protože Bradley trvá na tom, že si skoro všechno budeme platit sami. Když vyrůstal, moc toho neměli, a proto je pro něj opravdu důležité, že je schopný stát na vlastních nohou. Ani ho nenapadne uvažovat o tom, že by nám mohli pomoci naši, stejně jako Ren a Graysonovi. Tohle je jedna z věcí, které na něm miluju. Bohužel to ale zároveň znamená menší svatbu a velmi pečlivý výběr.

Potřebuju ty prémie, takže se musím převtělit do ženy, která je přesvědčivá, do někoho jako je... Lucy Kelsonová, postava Sandry Bullockové ve filmu *Láska s výstrahou*. Je chytrá, vlivná a přišla na to, že rozhodujícím faktorem při výběru mezi dvěma takřka stejnými obálkami je jejich chuť. Nesmírně chytrá dívka. Ona by ty prémie dostala.

Kráčím dovnitř a v duchu si všechno znovu procházím. Na roli jsem připravená: elegantní pouzdrová sukně, nažehlená bílá blůzka a dokonale rovné, vyžehlené vlasy. Scénář znám: představit tři vizuální varianty pro účinné uvedení značky. Teď už stačí to jenom podle scénáře zahrát, abych je získala na svou stranu. Být chytrá, mazaná a sebevědomá.

Když vstoupím do kanceláře, vidím, že Clive stojí u mého stolu. Sedím v obrovské společné místnosti spolu s ostatními designéry, takže jsem blízko svému týmu.

„Dobré ráno,“ řeknu, vklouznu do židle a spustím počítač.

Clive se zahledí na rozházené papíry a zoufale zkrabatí husté obočí. Mám svůj systém. Znamená to trochu nepořádku. S tím se musí smířit.

„Ahoj. Chtěl jsem se ještě jednou podívat na ty dnešní koncepty.“ V rychlém rytmu poklepává rukou o nohu. „Chci se přesvědčit, že to máme v kapse.“ Má na sobě černý oblek s bílou košilí a cihlově červenou kravatou. Tohle nosí vždycky na všechna velká jednání. Říká, že mu to nosí štěstí. Doufejme, že ano. Chci ty prémie.

„Včera jsem je dala dohromady,“ řeknu vesele. „Jsou připravené v zasedací místnosti.“ Nesnáším jeho kontroly na poslední chvíli. Stejně už je na změny pozdě. Šéf Lucy Kelsonové nikdy nezpochybňoval její volby. Jasně, její šéf byl Hugh Grant. Clive je spíš jako Howard, postava jeho bratra, akorát s vlasy.

„Třicet minut,“ řekne, když pohlédne na hodinky, a zamíří do zasedačky, aby zkontroloval mou práci. Nevím proč, ale Clive o tohoto zákazníka usiluje obzvlášť horlivě.

Jsem z něj nervózní.

Jakmile se přihlásím, otevřu okno s Facebookem, jenom abych se koukla, jestli třeba někdo během posledních pěti minut neoznámil mé zasnoubení. Se známou znělkou se otevře chatovací okno. Ellie musí být tady. Stočím na něj zrak.

Srdce mi poskočí. *Není to Ellie.*

SHANE BENNETT: Čau, Kensington.

Nikdy jsem nebyla Kenz nebo Kenzi. Vždycky Kensington a zbožňovala jsem, jak to znělo, když moje jméno vyslovil. Ztuhnu a tupě zírám na jeho jméno a fotografii na ikoně. Jsou to už celé roky, a přesto...

Cítím ho skrz počítač.

Cítím ho.

Dobře, dýchej. *To je v pohodě.* Zkrat' to a řekni, že musíš běžet. Trochu se narovná, položím obě nohy chodidly pevně na zem, odhodlaná působit vyrovnaně a nenuceně. S přehnanou důkladností, jako bych komponovala nějaké zásadní literární dílo, napíšu přesně tři písmena a pak stisknu Enter.

KENZI SHAWOVÁ: Čau.

SHANE BENNETT: Vypadáš bezvadně.

Vypadám bezvadně? Neodpovídám. Místo toho přihloupě zírám na ta slova, čelisti stisknuté a oči vytřeštěné.

SHANE BENNETT: Ta fotka z práce je hezká, ale mně se nejvíc líbí ta, co na ní máš barvu ve vlasech.

On si prohlížel moje alba?

Rychle projedu obrázky v galerii a najdu své pracovní snímky, ty jsou naprosto profesionální a dokonalé. Bradleymu se hrozně líbí, říká, že vypadám milionově. Sjedou níž a najdu fotku, kterou zmínil Shane. Sedím na ní před plátnem, štětec v ruce, barvu

na tváři a zapletené copánky mám pocákané žlutou a modrou barvou. Směju se, celá umazaná.

Měla bych si v profilu změnit obrázek na jednu z fotek s Bradleyem z letošní letní párty u bazénu u našich. Smějeme se a blbneme. A navíc má na většině z nich sundanou košili, a on má opravdu vypracované svaly.

SHANE BENNETT: Jsi tam?

KENZI SHAWOVÁ: Pracuju. Připravuju se na důležité jednání.

Píšu to, jako bychom takhle spolu mluvili pořád a nikdy se mezi námi nic nestalo. Emoce ve mně divoce bublají, jako by byly nasycené oxidem uhličitým a někdo zatřepal lahví. Uběhla taková doba. *Co to dělá? Proč mě teď kontaktuje?* Sedím na krajíčku židle a nevěřicně poulím oči na obrazovku. Srdce mi buší v krku. Tohle je šílené.

SHANE BENNETT: Před necelými šesti měsíci jsem se vrátil do Států.

Zakryju si ústa rukou. On je *tady*? Neodpovídám. Místo toho zamrkám a vyčkávám. Zhluboka dýchám nosem.

SHANE BENNETT: Viděl jsem tuhle v televizi *Pretty Woman*. Vzpomínáš?

Asi tak na každíčkou větu. Proti své vůli se usměju. Je to jeden z filmů, které mám nejradši. Na romantických filmech něco je, jsou tak nevinné a milé. Svět občas nedává smysl, ale v dobré romantické komedii mám vždycky zaručený šťastný konec. Ta dívka vždycky získá toho pravého, kluka, který ji opravdu *chápe* v té nejzákladnější rovině.

V *Pretty Woman* vnímá Edward Vivian jako bystrou a výjimečnou ženu. A ona zoufale touží tomu sama věřit.